

— Какъ тѣй, госпожице, моето дѣте да си изгуби молива?

— Защо моето досега не е научило още нищо?

— Защо не сте похвалили и моя Петърча, който толкова много знае?

— Защо не извадите отъ чина онзи гвоздей, ами скжсалъ новата рокличка на Стефанка?

По нѣкога тѣзи дѣца толкова расърдватъ учителката, че тя изгубва търпение и почва да ги наказва. Но скоро се смиява и почва да милва наказания немирникъ.

Тя обича всичкитѣ като майка и имъ говори съ голѣма нѣжностъ.

По Амичсь.

УЛОВЕНЪ КРАДЕЦЪ.

Откраднали на едного нѣколко кошера пчели. Оплакълъ се обраниятъ селянинъ сутринята на съсѣда си, който билъ бѣлобрадъ старецъ, прочутъ съ своя бистъръ умъ и голѣма мъдростъ.

— Бжди спокоенъ! казалъ старецътъ. Азъ ще издиря крадеца, колкото и да е хитъръ.

Събралъ той селянитѣ и почналъ да имъ разказва за станалата случка. Най-подирѣ старецътъ се изправилъ, изгледалъ остро всички и строго викналъ:

— Братя селяни, кажете си истината! Който е открадналъ пчелитѣ нощесъ, нека самъ се обади, нека самъ си признае грѣха, защото азъ го зная... и сега ще го покажа на всички ви!

Никой не се обадилъ. Тогава старецътъ впилъ очи къмъ една посока и рекълъ:

— Ето... азъ го виждамъ... Погледнете пчелата още пълзи по калпака му!

Тогава единъ отъ събранитѣ селяни, плахо и гузно махналъ съ ржка нагорѣ, за да пропѣди пчелата отъ калпака си. Старецътъ се засмѣлъ и викналъ: „Ето го крадецътъ! Самъ се издаде!“ Крадецътъ си призналъ грѣха.

В. П.